

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/635/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412212854
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6412212854.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 6C/88/2012 - 59 zo dňa 28. 01. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol. Žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spolu vo výške 1.165,82 Eur a nemajetkovú ujmu spolu vo výške 233,16 Eur zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 24. 01. 2014, a to do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že o námietke žalobcu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 17NcC/97/2012 - 9 zo dňa 08. 10. 2012 postupom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. a zákonná sudkyňa S.. S. P. nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, keďže nebola zákonnou sudkyňou a exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/286/2011. Okresný súd mal za to, že neexistuje dôvod na prerušenie konania v súdnej veci v súlade s ustanovením § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pričom bol toho názoru, že keďže si žalobca uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu, ale o jeho námietke už bolo zákonným postupom rozhodnuté, neexistujú dôvody pre prerušenie konania. Z týchto dôvodov návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Okresný súd posúdil návrh žalobcu vo veci samej a z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu stanovené ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedenej pod sp. zn. 13Er/286/2011 rozhodol

uznesením č. k. 13Er/286/2011 - 9 dňa 09. 06. 2011, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 26. 05. 2011. Okresný súd teda rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v lehote do 15 dní od doručenia písomnej žiadosti. Poukázal na povinnosť vnútroštátneho súdu ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, vyvodíť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní okrem iného namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedeného v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K rozhodnutiu okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania odvolací súd uvádza, že sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť žalobu, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá by mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/43/2013). Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci prerokovať a rozhodnúť takúto vec (napr. sp. zn. I.ÚS 89/2013, I.ÚS 92/2013) s odôvodnením, že okolnosť, že o veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z jej prejednávania vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa O. s. p. a ústavný súd nemá právomoc preskúmať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Za takejto situácie odvolací súd rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, ktorým sa žalobca domáha prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd považuje za vecne správne. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17NcC/97/2012 - 9 zo dňa 08. 10. 2012 krajský súd v súdnej veci rozhodol, že S.. S. P. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Toto uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 21. 03. 2013, menovaná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nakoľko nebola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci vedenej na okresnom súde. Aj keď žalobca podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, na čo odvolací súd už poukázal vyššie. Okresný súd teda dospel k správnomu názoru, že neexistoval dôvod na prerušenie konania.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej, toto tvrdenie žalobcu pravdivé nie je. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobcu (č. I. 39), bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré bolo okresným súdom vytýčené na deň 28. 01. 2014 a toto vyjadrenie právny zástupca žalobcu prevzal dňa 26. 11. 2013. Keďže vyjadrenie žalovaného spolu s predvolaním bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 26. 11. 2013 a termín pojednávania, na ktorý bol žalobca riadne a včas predvolaný, bol vytýčený na deň 28. 01. 2014 je zrejme, že bola dodržaná lehota v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. a žalobca mal dostatok času na prípravu na pojednávanie a v časovom predstihu mal vedomosť aj o vyjadrení žalovaného k predmetnej veci.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 28. 01. 2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 24. 01. 2014 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia

zásady nestranného súdu a sudcu, ktorým podaním zároveň žiadal súd o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami žalovaného a podobne a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčasť písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania, okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Vzhľadom na to, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd dôvodne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že súčasne žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, odvolací súd prejednal následne i rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Žalobca v návrhu na začatie konania tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 01. 07. 2011 (konanie začalo dňa 14. 04. 2011) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia; k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenie tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 78 dní). Okresný súd však z exekučného spisu sp. zn. 13Er/286/2011 zistil, že o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií súd rozhodol uznesením č. k. 13Er/286/2011 - 9 dňa 09. 06. 2011, pričom táto žiadosť bola súdu doručená dňa 26. 05. 2011, súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že o žiadosti súdneho exekútora bolo súdom rozhodnuté v lehote 15 dní od doručenia písomnej žiadosti súdu. Z týchto dôvodov nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že oprávnený voči tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 07. 2011. Následne exekučný súd uznesením č. k. 13Er/286/2011 zo dňa 12. 07. 2011 exekučné konanie zastavil, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 08. 2011, pričom ani voči tomuto uzneseniu odvolanie oprávneným podané nebolo.

Okresný súd správne z týchto dôvodov ustálil, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Rovnako právne vyhodnotil neexistenciu nároku žalobcu na náhradu majetkovej ujmy a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mala vzniknúť aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď tento vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Okresný súd správne poukázal na povinnosť vnútroštátneho súdu ex offo preskúmavať materiálnu vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Odvolací súd je toho názoru, že exekučný súd v konaní 13Er/286/2011 vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Keďže preskúmaním exekučného titulu vo forme rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že tento exekučný titul je v rozpore so zákonom, dospel exekučný súd k právnemu názoru, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Odvolací súd navyše poukazuje na to, že voči uzneseniu okresného súdu, ktorým súd žiadosť

súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, oprávnený nepodal odvolanie a okresný súd následne uznesením exekučné konanie zastavil, pričom oprávnený ani voči tomuto uzneseniu odvolanie nepodal. Žalobca teda nevyužil riadne opravné prostriedky a riadnym inštančným postupom sa nedomáhal zmeny, resp. zrušenia uznesenia, ktorým súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a až následne sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť týmto rozhodnutím žalobcovi spôsobená. Rozhodnutie, ktorým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá nie je nezákonným rozhodnutím, keďže žiadosť príslušným orgánom nebola konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prietiahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody, príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.